

Képes beszámoló az elmúlt hónap eseményeiről. Popper Péter a városi könyvtárban

„Előadásaira nem lehet beférni a tanterembe. Valami olyasmit képvisel, ami hiánycikk a mai világban. Amire nagyon vágyunk, amilyenek szeretnénk lenni, de nem mindig merünk, s amilyenek lennénk, ha nem félnénk a következményektől. Talán, ha önmagunk mernénk lenni. Önmagunk a szerelemben, barátságban, nem mások elvárásának megfelelni akarva.

Olyan pimaszul mindig önmagunk lenni, mint amennyire Ő az. Így a közelében tartózkodva mi sem tehetünk egyebet. Adasson meg sokáig nekünk!” Az idézet a A hét ünnepeitje – Popper Péter írásból való, melyre a Sulinet internetes oldalain akadtam, miközben igyekeztem minél többet megtudni Popper Péterről a pszichológusról, az íróról, a tanárról, az emberről.

Úgy hittem, ha ismerem, meg tudom fejteni, megértem azt az érzést, amely akkor jött elő, amikor a vendég megérkezett, helyet foglalt körünkben, és „ember” maradt, közvetlen, nyitott, várakozással teli. Röviden bemutatkozott, majd az első kérdés után válaszával meggyőzte az ottlévőket, hogy feltett kérdések nélkül is beszél hitvallásáról, - megmutat egy parányi részecskét a sokszínű életből, s az azt élőket mozgató, irányító, cselekvésre kényszerítő kívülről jövő, és belőlünk induló erőből, vagyis abból, amik vagyunk, vagy csak lehetnénk.

Nekem ezt jelentette az a pár röpke óra, amelyet sikerült Popper Péter társaságában, sokadmagammal együtt eltöltenem. Nagyon sajnáltam, amikor elkészönt, mivel úgy gondolta, már eleget adott magából. Jó volt egy kicsit szavait befogadva gondolkodni, de mégis nem ott lenni, ahol fizikálisan mégiscsak voltam, hanem valahol, ahol minden olyan egyszerű és egyértelmű. Köszönjük a vendéglátó városi könyvtár dolgozóinak is a lehetőséget.

Meghívott vendég: Popper Péter